

Ron Paul: Konec FED-u a výroby peněz ze vzduchu

- CZ24 News | 12. března 2020

SVĚT: Světový finanční systém dnes připomíná nákladák s nitroglycerinem. Jede v mlze po na silnici plné lavorů a blíží se k jámě, kterou hloubí virus. Třaskavina je v lahvích a ke katastrofě postačí, když se při nárazu rozbije jen jedna.

Světový dluh vzrostl na 255.000.000.000.000, slovy dvě stě čtyřicet čtyři bilionů dolarů. Každým dnem, každou hodinou, ba každičkou vteřinou kasa cink a ty nuly na konci se mění v číslice stále vyšší hodnoty. Když si vyfukáte na internetu World Debt Clock a uvidíte grafické znázornění, co který národ dluží, začnou se vám protáčet panenky a v hlavě honit otázky.

Odkud jsou ty peníze, co utrácíme?

Z éteru.

Děláte si ze mě šoufky? Komu je dlužíme?

Nikomu. Bankéři je vykouzlili na počítačích.

Takže jsou fikce?

Ne tak docela. Řekněme virtuální.

Bankovní kejkle?

Ano, vypadá to jako kejkle, páchne to jako kejkle, jsou to kejkle století, byť v mezích zákona.

Zdrojem virtuálních peněz je schéma, jemuž se v odborné terminologii říká kvantitativní uvolňování, *quantitative easing*. Přeloženo: nalévání ničím nepodloženého oběživa do finančního systému. Je to dílo ústředních bank v USA, Evropě a Japonsku, které začaly vytvářet oběživo na klávesnici počítačů. Poskytují je jako úvěry svým členům proti jistinám, které získali od klientů jako jsou akcie podniků, lom, nebo pole a jiné záruky

Prohlašovaným cílem QE je povzbudit ekonomiku, zejména, když se zotavuje z hospodářské krize a trpí nedostatkem investičního kapitálu. Kolik virtuálního oběživa se toulá po světě, neví ani pánbůh. Vedlejším účinkem je nástup bank k moci ve společnosti, neboť, kdo má peníze, tomu hrají.

Z hlediska obyčejného člověka QE vypadá následovně. Jdete si vypůjčit na stavbu vily milion. Úředník ověří vaši schopnost vydělávat a platit, sedne k počítači, napíše dlužní smlouvu, vytiskne, vy ji podepíšete a jste milionář. Čáry máry pod kočáry a virtuální milion nabyde skutečnou kupní sílu. Ale vy jej musíte do halíře splatit i s úroky svými vydřenými penězi.

(Odbočka: *Jsou to hejble kejkle velice umné a rafinované, jak se sluší a patří na kreaturu z Jekyllova ostrova u pobřeží státu Georgie, kde se zrodila na tajné schůzce čtyř židovských bankéřů a jednoho ekonoma v listopadu v roce 1910. Pro matení mysli dostala jméno Federální rezervní systém (zkráceně FED), ale je to soukromý finanční podnik, který s federálním státem má zrovna tolik společného jako doručovací služba Federal Express. Prohlašované cíle FED sledují obecné blaho, ale jeho činnost řídí osobní prospěch. Zakopaný pes spočívá v tom že američtí zákonodárci,*

pomýlení či zkorumpovaní, svěřili pravomoc vydávat peníze jeho dvanácti pobočkám, které je půjčují vládě na úroky. Aby je vláda splatila, musí zvýšit daně a prodávat dlužní úpisy. Je to jeden z důvodů růstu zadluženosti USA, která činí víc jak 22 bilionů dolarů.

„Jsem nejnešťastnější muž. Zničil jsem nechtěně naši zemi. Velká průmyslová země je pod kontrolou úvěrového systému,“ přiznal na sklonku života Woodrow Wilson, který jako prezident podepsal v roce 1913 zákon, zřizující FED. „Už nemáme vládu svobodné vůle, ani vládu vzešlou z hlasu většiny, ale vládu názoru a donucení malé skupiny dominantních lidí.“

V současné době lze FED označit jako kartel sestávajících z rodin Goldman Sachs, Rockefellers, Lehmanns a Kuhn Loeb z New Yorku; Rothschildů z Paříže a Londýna; Wartburgů z Hamburgu; Lazarů z Paříže; a Israel Moses Seifs z Říma.

FED hraje první housle ve střešní finanční organizaci Bance pro mezinárodní vypořádání (BIS), se sídlem v Baslu ve Švýcarsku, jejímiž členy je padesát pět největších centrálních bank světa a jsou spoluúčastníky podfuku století zvaném QE.

Zatím jediný americký státník, který chtěl zrušit FED byl prezident John F. Kennedy, který vydal 4. června 1963 dekret číslo 11110, jímž zbavuje FED práva půjčovat Spojeným státům peníze na úrok. Zároveň pověřil vydáváním oběživa Ministerstvo financí. Během příštích čtyř měsíců byly státem vytištěny deseti a dvaceti dolarové bankovky v hodnotě čtyř miliard, ale než došlo k jejich vydání byl prezident Kennedy zavražděn. Prezidentský dekret 11110 ale nebyl nikým zrušen a stále platí. Proč se žádný z Kennedyových nástupců neodvážil jej obnovit?)

Pro banky je QE Bonanza. Co to říkám, že se mi huba nezkříví! Při kopání zlata se člověk nadře, zde jde o bezpracné zisky *par excellence*. Je to splněný sen Mayera Amschela Bauera Rotschilda, který před více jak dvěma sty lety prosil Jehovu, aby mu dal pravomoc razit peníze, a pak ať si vládne kdo chce.

Vada krásy QE spočívá v tom, že dlužník může zbankrotovat, když se pro něho úroky a splátky stanou neúnosné. Ti malí moc nevadí. Banka se zahojí na záruce. Potíž nastává, když dojde ke zhroucení celé kategorie dlužníků, nebo řada podniků z branže postižené krizí zavře vrata. To je pro finanční systém úder na Solar plexus. Otázka je, kolik jich snese, než se zlomí v kolenou?

Achillova pata schéma QE je, že všem je šuma fuk, kdo virtuální úvěr dostane a na co. Chybí zákon, který víc jak šedesát let dělal požární stěnu, *firewall*, proti hazardním půjčkám a bankovní spekulaci. Jmenoval se po svých iniciátorech Glass-Steagall Act (GSA). Americký Kongres jej schválil v roce 1933 po burzovním krachu, který způsobil Velkou depresi. Vytvořili jej demokraté éry Rooseveltovi a zničili demokraté éry Clintonovi. O jeho účinnosti svědčí skutečnost, že až do roku 1999, kdy byl zrušen, nenastala žádná peněžní krize. Banky mohly brát vklady a půjčovat peníze proti ověřeným zárukám, což jejich původní poslání. Spekulace na burze a nebezpečné půjčky byly zakázány. Proto banky tehdy nepudlovaly v dlužích jako dnes.

Stačilo necelé jedno desetiletí bez GSA, aby se vytvořila bublina pochybných půjček v nákupu nemovitostí, z níž vnikla finanční krize v roce 2008. Zavinila ji ziskuchtivost velkých bank, které dlužní krizi, *subprime lending*, vyvolaly. Vlády je „potrestaly“ tím, že vykoupily jejich dluhy, aby se „nezhroutila národní a světová ekonomika“. Možná, to skutečně bylo nutné, ale za jakou cenu?

Záchranný pás, který stát hodil potápějícím se bankám považovaným za příliš velké, než aby šly ke dnu, napomohl k tomu, že z bankovního peněžnictví se stalo kasino. Velcí hráči, banksteři, vycítili, že jsou chráněni před následky svých rozhodnutí a nebojí jít do riskantních, ale vysoce ziskových operací, jejichž následky mohou ohrozit celou ekonomiku.

Výkupné v roce 2008 stálo poplatníky dva biliony dolarů. K tomu je nutno přičíst citelný pokles světového hospodářského růstu a hrubého národního důchodu. Sečteno tesařskou tužkou svět zchudl při nejmenším o deset bilionů dolarů. Následovala léta utahování opasků a oklešťování sociálních programů, než se USA a eurozóna hospodářsky vzpamatovaly.

Důsledky však trvají a působí vážné sociální problémy. Nejvýznamnějším z nich je zaostávání mezd za inflací, které snižuje kupní sílu pracujících. Skutečnost, že každá druhá francouzská rodina nevystačí s příjmem, vedla ke vzniku protestnímu hnutí Žlutých vest. Kdyby průměrný roční příjem domácností v USA rostl souměrně s výkonností ekonomiky, činil by dnes přibližně 92.000 dolarů a ne pouze 50.000 dolarů. Více jak třetina Američanů žije v chudobě nebo živoří na její hranici. Dva ze tří Američanů mají koncem měsíce prázdnou peněženku. To jsou ti „deplorabels,“ bídňáci, jak je nazvala Hillary Clintonová, kteří volí a budou volit Donalda Trumpa.

Uplynulo další desetiletí a světový finanční systém dnes připomíná nákladák s nitroglycerinem na silnici plné lavorů. Třaskavina je v lahvích a ke katastrofě postačí, když se při nárazu rozbije jen jedna. Podobně se může složit jen jedna banka, nebo bouchnout dluh na automobilovém trhu, či zbankrotovat velký koncern v kterékoli průmyslově vyspělé zemi, aby došlo k řetězové reakci a jsme zase na hrnci. Každý den můžeme předpovědi, že jakmile epidemie Koronaviru přejde v pandemii, finanční kaše na rozpáleném předním hořáku, překypí.

Příští krach bude plodem dnešního systému. Starý dobrý kapitalismus je na výminku a naším novým pánem je bankovní socialismus, v němž veškeré zisky připadají banksterům a všechny ztráty plebsu, nám všem.

Naplnují se slova Thomase Jeffersona: „Věřím, že bankovní instituce představují mnohem větší nebezpečí pro naše svobody nežli po zuby ozbrojená armáda.“

A stále platí, co řekl průkopník automobilového průmyslu Henry Ford před sto lety: „Je vlastně dobře, že lid nerozumí našemu bankovnímu systému. Neboť, kdyby jej pochopil, myslím, že bychom měli revoluci před rozbřeskem zítřejšího rána.“

Co si, človíčku, počneš v tomto cinknutém světě? Nebo spíše, co můžeš udělat?

Můj otec říkal: „Když na to nemáš, nekupuj.“ V dnešní společnosti to zní jako panská rada. Ale je fakt, že dluh je otroctví a že je to dlužník, koho krize nejvíce poničí.

Zkušenost radí, že v nejistých časech je lepší mít peníze v pozemcích, realitách, zlatých mincích nebo diamantech nežli v bance. A kdo jich má velice moc, ať nakupuje zlato ve velkém jako car Putin a císař Sin.

Jan Vítek